

Intervju med Monica Sjöberg, Bro, den 15 juni 2007 av Carl Gunnar Jansson (146)

Pärm i4:9 Katalog: Intervjuer/Gudrun 2008 (ukf12/9)

(Monika Sjöberg är född i Bro. Hennes föräldrar hette Eriksson och bodde på senare år i en villa på Skolvägen. Hon har en bror Conny. Mamman var Svea Eriksson, som i många år var uppskattad "mattant" i skolbespisningen i Härneviskolan tillsammans med Svea Stålhanske. GS)

Mamma blev 83 år gammal. Hon dog 1991. Hon fick problem med ryggen, efter att ha arbetat i skolbespisningen i Härneviskolan. Man fick bära upp allting till övervåningen där matsalen och köket fanns. All mat tillagades i köket. Monika minns hur Svea Stålhanske stod och bredde smör på stora brödkakor och att det varje dag serverades färdigbredda knäckebrödssmörgåsar. Det fanns en potatisskalningsmaskin.

Vaktmästare Eriksson (vid Härneviskolan, som bodde med sin hustru uppe på i det gulmålade trähuset på skolområdet GS), var bland de första som skaffade TV. Det var riktiga högtidsstunder, när vi fick gå dit och titta på barnprogram där. Deras enda son hade dött och Monika fick låna hans serie av Bigglesböcker.

Carl Gunnar talar om alla duktiga hantverkare som skötte Bro. Här fanns ju endast präst. lärare och stationsinspektör som hade någon utbildning. Skomakare Glassing t ex var framträdande politiker.

På tal om föräldrarnas fritidsintressen berättat Monika, att Pappan var med i sångkören, som Abel Åkerbrant ledde och som så småningom blev kyrkokör. Rut och Tore Lindberg, Birgit och Gösta Skoglund, Gösta Hedberg och Björkmans i Lilla Tingsviken och Carl Gunnars mamma, Ester Jansson, var med. Kvinnorna hade mest handarbete som fritidsintresse. Monika minns att hon och hennes bror Conny alltid var med på gökotta på våren, bland annat till Trollstupet i Låssa eller Lejongdal. Det var ingen organisation som ordnade, utan familjerna gjorde de här utflykterna tillsammans. Små musikaftnar ordnades i matsalen i Härnevi.

Ebba Forsberg i Bro jobbade på SJ och hon erbjöd Monika sommarjobb. Sedan fortsatte hon på Sitt- och Sovvagnsavdelning. Efter avancemang kom hon till Centralstationen och hade personlig kontakt med kunderna och fick använda sina språkkunskaper mer. Senare sökte hon till SJ Resebyrå i Kontinentals hus. Även där var klasskillnad. Man började på Nordiska avdelningen och gick vidare till den Europeiska och Transoceanica.

Senare hamnade Monika på en mindre resebyrå som SJ hade i Sundbyberg och då fick hon ju sälja allt. Allt bokades på telefon. Man ringde upp flygbolagen och när charterresorna kom gällde det att komma ihåg alla bolag och hotell. Det var en bra skola.

Monika träffade sin man Karl Edvard Sjöberg här i Bro. Han kom från Junsele, där han blivit arbetslös och hänvisats arbete i Hällefors i järnverket. Där trivdes han inte och efter något år slutade han för att åka till Norrland igen. På vägen besökte han sin kusin, Anna Greta Isaksson i Bro. Hon stod i Pressbyrå i Gamla Centrum. Hon tipsade honom om att det fanns jobb, när motorvägen till Arlanda skulle anläggas och där fick han anställning. Han bodde på Lantmätarvägen i ett rum med kokskåp. Sedan har han arbetat i byggbranschen, men är nu pensionär.

Monikas bror utbildade sig i elektronik i Enköping. Han åkte dit med lokaltåg och fick lov att byta i Bålsta. Till Bro, som var huvudort i kommunen med kommunalkontor fram till 1970,

gick inga tåg. Monika fick tvillingar 1966 och kunde inte ta sig till Kungsängen med en tvillingvagn på bussen som sattes in 1968 mellan Bro och Kungsängen.

Det naturliga för Broborna var att åka till Bålsta, där det fanns tandläkare, provinsialläkare, apotek och många affärer. I Bro fanns gamla Konsum, Dalströms Kafé, Heymans klädesaffär och Bageriet. Vi handlade livsmedel i Konsum. Det var otänkbart att handla hos en privat handlare om man var litet till vänster. Då skulle man gynna Konsum.

Carl Gunnar berättar, att när hans pappa skulle spränga avloppsledning förbi Härneviskolan var han tvungen att köpa dynamiten hos Viktor Jonsson eller hans efterträdare, som var sonen Sture. Sprängmedel hade inte Konsum.

Det fanns också järnhandel i Bro och där såg Monika sin första TV bild i skyltfönstret. Det var Bröderna Törnberg som ägde affären, där Monika köpte sin första cykel. Det fanns en liten kiosk, där Klara Fredriksson sålde mjölk och grädde. Den förestods av Carl Gunnars mamma (*Ester Jansson, BS*). Monika berättar att, när man gick för Fröken Hulda Jonsson i småskolan, fick man gå och köpa Frökens mjölk och grädde. Hon skrev aldrig upp vad hon skulle ha, utan det gällde att rabbla så att man kom ihåg rätt. Carl Gunnar frågar om Monika var favorit. Hon säger att eftersom hon då bodde vid Fiskartorpet och inte hade några jämnåriga där, lärde hon sig att läsa och skriva innan hon började skolan. Rättskrivningen, som man hade varje morgon, gick också lätt.

Monika menar att hon trivts väldigt bra i Bro, att allting har fungerat, trots avflyttning och den stora Centrumbranden 1992. Monika och hennes man byggde hus på Ekvägen 1969. Monikas pappa gav sina barn det rådet, att aldrig bosätta sig utanför ett samhälle. Han hade inte bil, men eftersom han arbetade på SJ, hade han fribiljetter på tågen för sig och familjen, vilket gjorde att man lätt kunde hälsa på släkt och vänner på andra orter. Som barn bodde Monikas familj i banvaktstugan vid Jursta. Alins bodde i den banvaktstugan som var mitt emot Konsum och Monika tror att de hette Mårtensson, som bodde i den andra banvaktstugan vid Idrottsplatsen. Det fanns ännu en banvaktstuga vid Nygård. Anna Lisa Johansson Tibbling, är uppvuxen i banvaktstugan vid idrottsplatsen.

Skolformen var B- skola (*B-1, B-2 i Säbyholm till 1954, BS 2008*) i folkskolan, men i småskolan var det A-form. Monika minns skolkamrater bland andra "Hasse Bagarn", han är inte kvar i Bro, Gunilla Lötmark bodde på Ängsholmen, där syskonen fortfarande har sommarviste, Birgitta Angelöv från Kockbacka, Inga Söderlund, syster till Vesta Johansson. Man är förvånad över att så många skolkamrater fortfarande finns kvar i Bro. Det är ju inte högstatussamhälle precis, men många trivs här.

Det är fin natur med stränder både runt Lejondalssjön och Mälaren, som ännu tack vare strandskyddet är obebyggda och det finns ju ett föreningsliv som är ganska fint. Börje Sandén har ju sin förening och det finns Hembygdsförening.

Bro den 29 januari 2008 Gudrun Sandén